

at nære nogen Ængstelse, thi det er jo dog, som jeg sagde før, en Bestemmelse, der udmærket godt kan praktiseres, naar den er prøvet noget.

De Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem Hr. P. Munch, har vi hørt adskillige Gange før: at den Lov, vi har, er daarlig, og at Lovforslaget, som er fremsat, ogsaa er daarligt, og at de Ændringsforslag, som er stillet til dette Lovforslag, heller ikke vil bøde noget paa det, men hvis vi vilde overlade det til det ærede Medlem Hr. P. Munch, skulde vi se noget, der havde vasket sig. Ja, hvis det ærede Medlems øvrige Ændringsforslag er af samme Beskaffenhed, som hans Regnestykker er det, vil jeg rigtignok betakke mig for at faa det ærede Medlem til at skrive Loven. De Regnestykker, det ærede Medlem opstiller, er de vidunderligste, jeg har set i den Tid, jeg har haft med Regnekunsten at gøre. Den højtærede Sundhedsminister har givet adskillige Eksempler paa disse Regnestykker, jeg skal supplere dem med en Bemærkning, som det ærede Medlem har skrevet i Slutningen af sin Udtalelse i Betænkningen. Det ærede Medlem kommer der ind paa Beregningen af, hvad Lovforslaget efter hans Ændringsforslag vil koste, og han indrømmer, at i Overgangsaaene vil det betyde en forøget Udgift, som han anslaaer til i Øjeblikket ca. 1 800 000 Kr. Men denne vil hurtigt svinde; den vil svinde med ca. $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. aarlig, da der er en aarlig Afgang af Invalidere paa 2 500; det vil altsaa kun tage en 7—8 Aar, inden de nuværende Rentenydere er væk. Men det ærede Medlem glemmer jo fuldstændig, at det er ikke altid, Vorherre tager dem i samme Orden, som de er kommet ind under Invalidforsikringen. Jeg synes jo dog, at det ærede Medlem maa kunne sige sig selv, at vi langt ud i Fremtiden vil blive ved at bevare en hel Del af de nuværende Rentenydere med en Rente af 800 Kr. Og hvis vi faar en Slags Rentenydere, der faar 800 Kr., og en anden Slags med samme Invaliditetsgrad, som kun faar 540 Kr., vil det vække en voldsom Bitterhed. Jeg tror rigtignok ikke, det ærede Medlem skal søge at bilde os ind, at det Forslag, han her stiller, skulde være bedre.

Den højtærede Sundhedsminister har været stærkt inde paa Udgifterne ved Lovforslaget efter det ærede Medlem Hr. P. Munchs Ændringsforslag, og det er jo meget omstændeligt, idet der kan betales forskellige Præmier og man kan faa forskellig Rente. Det ærede Medlem Hr. P. Munch regner med,

at en hel Del af Rentenyderne vil gaa ind for en Forsikring med lavere Rente; det er muligt, de vil det, men hvad vil det føre med sig? Det vil naturligvis medføre en Besparelse med Hensyn til Invalidforsikringen, men det vil samtidig medføre en Forøgelse af de sociale Udgifter. Thi det er en gammel kendt Erfaring, at de, som har daarligst Raad og derfor har Brug for den største Forsikring, forsikrer sig for den laveste Præmie, og dette vil medføre, at Staten og Kommunerne i mange Tilfælde maa træde hjælpende til, fordi den Sum, man har forsikret sig for, slet ikke slaar til. De nævnte Beregninger kan jeg derfor absolut ikke give det ærede Medlem hverken ud for eller tilnærmelsesvis en saadan Karakter.

Jeg skal i øvrigt ikke komme stort ind paa det ærede Medlems Ændringsforslag, der er kun et Par enkelte, jeg kunde have Lyst til at omtale. Hvad angaar Invalidforsikringsretten, har jeg ikke saa lidt Sympati for en Ordning, der i nogen Grad lagde Afgørelserne mere ud i Kommunerne, end Tilfældet er i Øjeblikket; men som jeg ogsaa udtalte ved første Behandling, har jeg altid fundet, at der var adskillige Vanskeligheder derved. Nu har det ærede Medlem altsaa foreslaaet, at der oprettedes Forsikringsretter i hvert Amt. Jeg ved ikke, om det kan praktiseres, men een Ting er jeg i alt Fald klar over, at skal vi have Invalidforsikringsret i hvert Amt og tillige bevare Invalidforsikringsretten her i København, vil det medføre en betydelig Forøgelse af Udgifterne, og det er jo ikke netop den Vej, vi ønsker at gaa. Alene af den Grund kan jeg derfor ikke give det Ændringsforslag, det ærede Medlem har stillet, min Tilslutning.

Det ærede Medlem udtalte, at han var villig til Forhandling — vi har for Resten altid været klare over, at naar det ærede Medlem kunde faa Lov til at bestemme, hvordan Lovforslaget skulde lyde, kunde vi andre godt faa Lov til at være med til at gennemføre det, men det ærede Medlem har egentlig ikke, synes jeg, vist overdreven stor Forhandlingsvillighed i Udvalget. Der var mange Ting i det ærede Medlems Bestemmelser — det har jeg sagt til ham personlig —, som vi kunde forhandle om, men det fundamentale, der har staaet os imellem, har som før nævnt været Spørgsmaalet om Invalidere Størrelse; naar vi under de Forhold, vi staaer i, skal vedtage Ændringer i Loven, bør det være i Retning af Formindskelse af Udgifterne, og det kan vi gøre med god Samvittighed. Thi